

Р Е Ш Е Н И Е

№.....
438

23.09.2020 г. гр.Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ХАСКОВО в открыто съдебно заседание на първи юли две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАСИЛКА ЖЕЛЕВА
 ЧЛЕНОВЕ: 1. ЦВЕТОМИРА ДИМИТРОВА
 2. АНТОАНЕТА МИТРУШЕВА

Секретар: Ивелина Въжарска

Прокурор: Цвета Пазитова

като разгледа докладваното от съдия В.Желева адм. дело №150 по описа на съда за 2020 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Раздел III от Глава десета на АПК.

Образувано е по протест на Прокурор при Окръжна прокуратура – Хасково, спрещу чл.11, ал.1 в частта „... от 01 март ... до 30 октомври...“ и ал.2 в частта „...от 01 март...“; чл.35, ал.2, пред.второ; чл.40; чл.41, ал.1, ал.2, ал.6, ал.8 в частта „...специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари“, ал.9 в частта „...специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари“; чл.45; чл.46, ал.1 в частта „...от 01 март ... до 30 октомври...“ и изр. второ в частта „...от 01 март...“; чл.52, ал.1, т.4 в частта „...т.12 и 13 на приложение №4 към глава втора, раздел V от Закона за местните данъци и такси“ от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград.

В протesta се твърди, че Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград била подзаконов нормативен административен акт, съгласно определението за нормативен административен акт по чл.75, ал.1 от АПК, във вр. с чл.7, ал.1 от ЗНА. Състояла се от административноправни норми, които се отнасяли за неопределен и неограничен брой адресати, имали многократно действие и можела да се оспорва без ограничение във времето, съгласно чл.185, във вр. с чл.187 от АПК. При извършена проверка по реда на надзора за законност се установявала незаконосъобразност на посочените в протеста разпоредби. Цитират се чл.11, ал.1 и ал.2 от Наредбата, както и чл.28, ал.1 от ЗМДТ и се сочи, че в разпоредбата на закона най-ранен момент за плащане не бил предвиден. По този начин от местния орган на власт била установена рестрикция с отразяване на начална дата за извършване на плащането. В случая било налице незаконосъобразно положение, защото нормата на закона била изрична, изчерпателна, повелителна, като местният орган на власт бил правно неспособен да доурежда материята на закона. Разпоредбата на чл.19 от ЗМДТ не представлявала оправдание за процедирането на общинския съвет. По усъмнение на законодателя били определени времеви предели (чрез употребата на предлога „до“) което означавало, че срокът за довеждане до знанието на данъчнозадължените лица на размера на данъка бил краен. Т.е. местният орган на власт бил напълно свободен и способен да изчисли тази стойност и преди първи март, resp. дължникът на публичноправното задължение – да го погаси в по-ранен момент. Налице били различия и в крайната дата за изпълнение на задължението в ЗМДТ и Наредбата – 31 октомври, resp. 30 октомври. Разликата от един ден не можела да неглижира

процедирането на общинския съвет, защото в административното право понятия като „маловажност“, „малозначителност“ били непознати и затова всяко нарушение било съществено. В чл.28, ал.2 от ЗМДТ на предплатилите до 30 април за цялата година се правела отстъпка 5 на сто. Втората алинея на тази норма била с благоприятстващ характер, поради което предварителното заплащане на данъка било право на субектите и не можело да се ограничава.

На следващо място се сочи, че чл.35, ал.2, пред. второ от Наредбата предвиждал при придобиване на движимо имущество (автомобили), произведени под 14 години от датата на сделката, сумата на данъка е не по-малко от 24 лева. Твърди се, че законът не предвиждал възможност за определяне на данък в т.нар. „абсолютна стойност“, поради което стореното от общинския съвет надхвърляло рамките на оправомощаването.

Цитира се разпоредбата на чл.40 от Наредбата и се сочи, че уредбата преповтаряла правилото на чл.54, ал.1 от ЗМДТ отпреди 01.01.2015 г. Този текст бил изменен ДВ бр.105 от 2014 г. и към момента ЗМДТ не вменявал такова задължение на лицата. Обратното – правилото на чл.54, ал.1 и ал.2, т.1 и т.2 от ЗМДТ било, че размерът на данъка се определя от служител на общинската администрация въз основа на данни от регистъра на пътните превозни средства, поддържан от Министерство на вътрешните работи, като тези данни се съобщават ежедневно и ежемесечно на общините от Министерство на финансите. Понастоящем правното основание за деклариране било отпаднало и данъчнозадължените лица били освободени от задължението да подават декларации.

На следващо място се цитира разпоредбата на чл.41, ал.1 от Наредбата, като се сочи, че законът в актуалната си редакция възприемал друг начин за изчисляване на данъка, като за леки и товарни автомобили с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т. публично вземане се състояло от два компонента – имуществен и екологичен. От своя страна, имущественият компонент бил функция на стойност, определена според мощността на двигателя, умножена по коригиращ коефициент за годината на производство на автомобила. Или по начина, по който според Наредбата се образува размера на данъка, по силата на ЗМДТ (чл.55, ал.1, т.1 и т.2) се формирала само част от него.

Твърди се, че чл.41, ал.2 от Наредбата предвиждал данъкът за ремаркетата на леки автомобили – товарни и къмпинг ремаркета, като местният орган на власт не налагал никакви специални изисквания и характеристики. По силата на чл.55, ал.2 от ЗМДТ, законоустановените граници се отнасяли само за тези от тях, които били за леки и товарни автомобили с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 тона.

Прави се съпоставка между разпоредбата на чл.41, ал.6 от Наредбата и чл.55, ал.6 от ЗМДТ, като се сочи, че правилото на чл.55, ал.6 от ЗМДТ обхващало товарните автомобили над 3,5 т., но не повече от 12 т., което донякъде попадало в подзаконовия регламент. Същественото различие било, че според закона стойността се определяла за всеки започнати 750 кг. товарносимост, а не за всеки започнат тон товарносимост, както било в Наредбата.

Цитират се чл.41, ал.8 и ал.9 от Наредбата, като се сочи, че съгласно чл.1, ал.2 от ЗМДТ общинският съвет определял с наредба размера на данъците по ал.1 при условията, по реда и в границите, определени с този закон. От тази гледна точка, на критика за законособственост подлежали частите от подзаконовите норми – „специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари“. Такъв текст бил част от позитивното съдържание на чл.55, ал.8 от ЗМДТ в сила до 31.12.2017 г. На 05.12.2017 г. в ДВ бр.97 бил обнародван ЗИДЗДДС, като според §50, т.2, б.,б“ от него, в чл.55, ал.8 от Закона за местните данъци и такси думите „специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари“ се заличавали. Поради това

към настоящия момент общинският съвет не бил снабден с прерогативи да въвежда подобен регламент.

На следващо място се излагат съображения, че разпоредбите на чл.45, ал.1, ал.2 и ал.3 от подзаконовия нормативен акт не съответствали на новите изменения в ЗМДТ – чл.59, ал.2 и ал.3, които били насочени към спазване на по-високи екологични стандарти и насърчавали чрез данъчни облекчения собствениците на МПС, които отговарят на тях.

Цитира се и разпоредбата на чл.45, ал.4 от Наредбата, като се сочи, че този текст съответствал на разрешението, дадено в предходната редакция на чл.59, ал.5 (ДВ, бр.101/2013 г.), а към настоящия момент разпоредбата на чл.59, ал.5 от ЗМДТ презумирала, че при липса на данни за екокатегория на МПС в регистъра по чл.54, ал.1 се приема, че то изобщо е без екокатегория.

Във връзка с разпоредбата на чл.46, ал.1 от Наредбата се сочи, че при отчитане на текста на чл.60, ал.1 от ЗМДТ били налице различия, тъй като в разпоредбата на закона най-ранен момент за плащане не бил предвиден. Различие имало и в крайната дата за изпълнение на задължението в ЗМДТ и Наредбата – 31 октомври, респ. 30 октомври. Второто изречение от тази норма било с благоприятстващ характер, поради което предварителното заплащане на данъка било право на субектите и не можело да се ограничава.

Прави се съпоставка между разпоредбите на чл.52, ал.1, т.4 от Наредбата и на чл.61м, ал.1, т.4, пр.1 от ЗМДТ, като се достига до заключение за незаконосъобразност на тази от Наредбата, тъй като с нея се позволявало привилегията и на лица, извършващи действия по т.12 и т.13 от приложението към закона.

По изложените съображения се предлага да бъдат отменени посочените в протеста разпоредби.

Ответникът, Общински съвет – Симеоновград, не ангажира становище по делото.

Представителят на Окръжна прокуратура – Хасково в съдебно заседание поддържа протеста и дава заключение за отмяна на протестираните разпоредби.

Административен съд – Хасково, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С Докладна записка №С-531/05.02.2008 г., Кметът на Община Симеоновград е предложил на ОБС – Симеоновград да бъде взето следното решение: 1. Приема Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград, съгласно Приложение 1. В докладната записка е посочено, че във връзка с публикуваните изменения в чл.1, ал.2 от ЗМДТ (ДВ бр.110/2007 г.) е необходимо общинският съвет да определи размера на местните данъци при условията, по реда и в границите, определени със ЗМДТ. Съгласно параграф 18 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за местните данъци и такси (ДВ бр.110/2007 г.) за 2008 г. общинският съвет приема Наредба за определяне на размерите на местните данъци до 29 февруари 2008 година. Посочено е също, че се предлага разработен проект на Наредба – Приложение 1 и помощни сравнителни таблици за някои видове данъци, които да се ползват при вземане на решение. На основание чл.21, ал.1, т.7 от ЗМСМА и чл.8, 62, 63, 66 и 67 от Закона за местните данъци и такси, се предлага Общинският съвет да приеме посоченото решение.

С Решение №44 от 22.02.2008 г., взето на заседание на Общински съвет – Симеоновград, проведено на 22.02.2008 г., Протокол №6, Общинският съвет, на основание чл.21, ал.2, т.7 от ЗМСМА и чл.8, 62, 63, 66 и 67 от Закона за местните

данъци и такси, е решил следното: 1. Приема Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград, съгласно Приложение 1.

Решението е прието с 13 гласа „за“, 1 – „против“ и 2 – „въздържали се“ (при общ брой на общинските съветници – 17, видно от отразеното в протокола).

Не е спорно, а и се установява от доказателствата по делото, че след приемането Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград (Наредбата), е била изменяна и допълвана с решения на Общински съвет – Симеоновград.

С Решение №148 от 29.01.2009 г., взето на заседание на Общински съвет – Симеоновград, проведено на 29.01.2009 г., Протокол №16, Общинският съвет, на основание чл.21, ал.1, т.7 и ал.2 от ЗМСМА и във връзка с чл.1, ал.2 от ЗМДТ и §17 от ПЗР към ЗИДЗМДТ, е взел следното решение: Променя Наредба за определяне на местните данъци през 2008 година на територията на Община Симеоновград, както подробно е описано в решението. Една от промените – §6, предвижда изменения в чл.35, ал.1 и ал.2.

Решението е прието с 11 гласа „за“, 3 – „против“ и 0 – „въздържали се“.

С Решение №240 от 29.01.2010 г., взето на заседание на Общински съвет – Симеоновград, проведено на 29.01.2010 г., Протокол №25, Общинският съвет, на основание чл.21, ал.1, т.7 и ал.2 от ЗМСМА и във връзка с чл.1, ал.2 от ЗМДТ и §17 от ПЗР към ЗИДЗМДТ, е взел следното решение: Променя Наредба за определяне на местните данъци на територията на Община Симеоновград, както подробно е описано в решението. Една от промените – §8, предвижда изменения в чл.35, ал.2.

Решението е прието със 15 гласа „за“, 1 – „против“ и 0 – „въздържали се“.

С Решение №326 от 24.01.2011 г., взето на заседание на Общински съвет – Симеоновград, проведено на 24.01.2011 г., Протокол №34, Общинският съвет, на основание чл.21, ал.1, т.7 и ал.2 от ЗМСМА и във връзка с чл.1, ал.2 от ЗМДТ и §17 от ПЗР към ЗИДЗМДТ, взел следното решение: Променя Наредба за определяне на местните данъци на територията на Община Симеоновград, както подробно е описано в решението. Една от промените – §5, предвижда изменения в чл.11, ал.1 и ал.2, а с §8 се предвиждат изменения в чл.46, ал.1.

Решението е прието със 17 гласа „за“, 0 – „против“ и 0 – „въздържали се“.

С Решение №29 от 30.01.2012 г., взето на заседание на Общински съвет – Симеоновград, проведено на 30.01.2012 г., Протокол №5, Наредбата е била изменена и допълнена, като промените не касаят разпоредбите, предмет на протеста.

С Решение №245 от 18.12.2013 г., взето на заседание на Общински съвет – Симеоновград, проведено на 18.12.2013 г., Протокол №27, Общинският съвет, на основание чл.21, ал.1, т.7 от ЗМСМА, във връзка с чл.1, ал.1 и 2, чл.59 от ЗМДТ и §13 от ПЗР към ЗИДЗМДТ, е взел решение, с което се правят изменения и допълнения в чл.45 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград, както подробно е описано в решението, както и са приети Заключителни разпоредби – §4 и §5.

Решението е прието с 13 гласа „за“, 0 – „против“ и 0 – „въздържали се“.

С Решение №105 от 28.09.2016 г., взето на заседание на Общински съвет – Симеоновград, проведено на 28.09.2016 г., Протокол №12, Общинският съвет, на основание чл.21, ал.1, т.7 от ЗМСМА, във връзка с чл.1, ал.1 и 2, чл.59 от ЗМДТ и §13 от ПЗР към ЗИДЗМДТ, е взел решение, с което допълва Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград, както подробно е описано в решението. Промените не касаят разпоредбите, коментирани в протеста.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Протестът е процесуално допустим. Предмет на оспорване са конкретни разпоредби от подзаконов нормативен акт, действащ на територията на Община Симеоновград. На основание чл.186, ал.2 от АПК, прокурорът може да подаде протест срещу подзаконов нормативен акт. Оспорването на подзаконовия нормативен акт пред съда е частично и касае само посочените разпоредби от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград, което е допустимо съгласно чл.185, ал.2, вр. ал.1 от АПК. Освен това разпоредбата на чл.187, ал.1 от АПК изрично предвижда безсрочност на оспорването на подзаконовите нормативни актове, т.е. без ограничение във времето.

Разгледан по същество, протестът е изцяло основателен.

Нормата на чл.21, ал.2 от ЗМСМА предвижда изрична компетентност на общинския съвет, в изпълнение на своите правомощия по ал.1 на същия член, да приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения.

С оглед изложеното, Наредбата, чито разпоредби се протестираят, е приета от Общински съвет – Симеоновград като материално и териториално компетентен орган.

Независимо от това съдът намира, че протестираните разпоредби са приети в нарушение на материалния закон, по следните съображения:

В чл.11, ал.1 от Наредбата е предвидено следното: „Данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: от 1 март до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим“, а в ал.2 – „На предплатилите от 1 март до 30 април за цялата година се прави отстъпка от 5 на сто.“.

В чл.28, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) е предвидено, че данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим.

Съдът приема, че ОбС – Симеоновград е въвел ограничение с вписването в чл.11, ал.1 от Наредбата на начална дата за плащане на ДНИ. Налице е противоречие с норма от по-висок ранг, каквато е законовата разпоредба на чл.28 от ЗМДТ. ОбС – Симеоновград няма правомощия да доразвива и урежда разпоредбата на закона. Още повече, че нормата на закона е и императивна. По отношение на визирания като краен срок за плащане, в чл.28, ал.1 от ЗМДТ е посочено 31 октомври, а не както е записал ОбС – Симеоновград в протестираната разпоредба на чл.11, ал.1 от Наредбата – 30 октомври. Независимо, че се касае за разлика само от един ден, противоречието със законовата норма е съществено. Отделно от това съдът намира, че доколкото ЗМДТ не регламентира начален момент за предплащане на данъка с оглед ползване на отстъпката по чл.28, ал.2 от ЗМДТ, съгласно която разпоредба „на предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка 5 на сто“, очевидно предвиденото в чл.11, ал.2 от Наредбата има за последица недопустимо ограничаване на законово установено право, тъй като обуславя ползването на отстъпката от 5 на сто от предплащането на ДНИ за цялата година в периода от 1 март до 30 април. По аргумент от разпоредбата на чл.76, ал.3 от АПК, приеманите от общинските съвети нормативни актове (наредби) имат вторичен и производен характер спрямо законите и не могат да установяват ограничителни изисквания, каквито законът не предвижда, както в случая е направено с разпоредбата на чл.11, ал.2 от Наредбата, с предвиденото ограничение в периода за предплащане на ДНИ за ползване на отстъпката.

В този смисъл разпоредбата на чл.11, ал.1 от Наредбата в частта „... от 01 март ... до 30 октомври...“ и ал.2 в частта „...от 01 март...“, като противоречаща на чл.28, ал.1 и ал.2 от ЗМДТ, при прилагане на общия принцип по чл.15 от ЗНА, се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

В разпоредбата на чл.35, ал.2 от Наредбата се предвижда следното: „При възмездно придобиване на имущество данъкът е в размер 2,4 (две и четири) на сто

върху оценката на прехвърляното имущество, а при замяна – върху оценката на имуществото с по-висока стойност. При придобиване на движимо имущество (автомобили) произведени под 14 години от датата на сделката, сумата на данъка е не по-малко от 24 лева“.

Данъкът при придобиване на имущества по дарение и по възмезден начин е уреден в Глава втора, Раздел III от ЗМДТ, като в според чл.44, ал.1 от същия закон, обект на облагане с данък са и моторните превозни средства, придобити по възмезден начин. В чл.46, ал.1 и ал.2 от ЗМДТ е регламентирана основата за определяне на данъка, съответно начина и момента на оценка на имуществото, като за превозните средства същото се извършва по реда на чл.33, ал.1, т.4 от ЗМДТ, т.е. по застрахователна стойност. В чл.47, ал.1 от ЗМДТ е предвидено, че при дарение на имущество данъкът се начислява върху оценката на прехвърляното имущество в размер, определен от общинския съвет с наредбата по чл.1, ал.2, в предвидените в т.1 и т.2 граници, а в чл.47, ал.2 от ЗМДТ – че при възмездно придобиване на имущество данъкът се определя от общинския съвет в размер от 0,1 до 3 на сто върху оценката на прехвърляното имущество, при замяна – върху оценката на имуществото с по-висока стойност.

Нито една от относимите норми на закона не въвежда изискването за минимален праг на сумата на данъка в твърд размер, нито допуска такъв да бъде определен от общинския съвет с подзаконов нормативен акт, каквато е протестираната Наредба. Ето защо второто изречение (неточно посочено в протеста като „предложение“) на чл.35, ал.2 от Наредбата, с което се въвежда сума на данъка не по-малка от 24 лева, противоречи на нормативната уредба от по-висок ранг, каквато е законовата, и следва да бъде отменено.

Според чл.40 от Наредбата, „Собствениците на превозни средства декларират пред общината по постоянния им адрес, съответно седалище, притежаваните от тях превозни средства в двумесечен срок от придобиването им по реда на чл.54 от Закона за местните данъци и такси.“

С изменението на разпоредбата на чл.54, ал.1 от ЗМДТ (ДВ бр.105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) е отпаднало предходно регламентираното законово изискване собствениците на превозни средства да декларират пред общината по постоянния им адрес, съответно седалище, притежаваните от тях превозни средства в двумесечен срок от придобиването им, съответно от регистрацията им за движение, когато превозните средства не са регистрирани за движение в страната. Действащата законова регламентация предвижда, че размерът на данъка се определя от служител на общинската администрация въз основа на данни от регистъра на пътните превозни средства, поддържан от Министерството на вътрешните работи, и се съобщава на данъчно задълженото лице.

В чл.54, ал.4 от ЗМДТ е предвидено, че собствениците на превозни средства, с изключение на случаите по ал.1, декларират пред общината по постоянния им адрес, съответно седалище, притежаваните от тях превозни средства в двумесечен срок от придобиването им. За превозните средства, които не са регистрирани за движение в страната, двумесечният срок започва да тече от датата на регистрацията им за движение. При придобиване на превозно средство по наследство декларацията се подава в срока по чл.32, като в случай че същата не е подадена в посочения срок, служител на общинската администрация образува служебно партида за превозното средство въз основа на данните, налични в общината и в регистъра на населението.

Следователно, протестираната разпоредба на чл.40 от Наредбата, въвеждаща задължение за всички собственици на превозни средства да декларират пред общината по постоянния им адрес, съответно седалище, притежаваните от тях превозни средства

в двумесечен срок от придобиването им, съответно от регистрацията им за движение в страната, по реда на чл.54 от ЗМДТ, не съответства на законовата регламентация по чл.54 от ЗМДТ, като недопустимо и в противоречие с предвиденото в нормативен акт от по-висока степен разширява кръга на задължените лица и случаите, в които се следва подаване на декларация във връзка с облагането с данък върху превозните средства.

В чл.41, ал.1 от наредбата е посочено, че: „За леките автомобили размера на данъка се определя съобразно мощността на двигателния коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство, както следва: 1. до 37 kW включително – 0,41 лв. за 1 kW; 2. над 37 kW до 55 kW включително – 0,48 лв. за 1 kW; 3. над 55 kW до 74 kW включително – 0,65 лв. за 1 kW; 4. над 74 kW до 110 kW включително – 1,32 лв. за 1 kW; 5. над 110 kW – 1,48 лв. за 1 kW; В зависимост от годината на производство данъкът се умножава с коефициентите, определени с чл.55, ал.1 от Закона за местните данъци и такси.“

Съгласно чл.55, ал.1 от ЗМДТ, за леки и товарни автомобили с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т. годишният данъкът се състои от два компонента – имуществен и екологичен, и се определя по следната формула: ГДПС = ИмК x ЕК, където: ГДПС е годишният размер на данъка върху превозните средства за леки и товарни автомобили с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т.; ИмК е имуществен компонент, който се определя по реда на т.1; ЕК е екологичен компонент, който се определя по реда на т.2; 1. имущественият компонент се определя от стойността на данъка в зависимост от мощността на двигателния коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство на автомобила, по следната формула: ИмК = СкW x Кгп, където: СкW е частта от стойността на данъка в зависимост от мощността на двигателя, която се определя от мощността на двигателя и размера на данъка, определен от общинския съвет с наредбата по чл.1, ал.2 в следните граници: а) до 55 kW включително – от 0,34 до 1,20 лв. за 1 kW; б) над 55 kW до 74 kW включително – от 0,54 до 1,62 лв. за 1 kW; в) над 74 kW до 110 kW включително – от 1,10 до 3,30 лв. за 1 kW; г) над 110 kW до 150 kW включително – от 1,23 до 3,69 лв. за 1 kW; д) над 150 kW до 245 kW включително – от 1,60 до 4,80 лв. за 1 kW; е) над 245 kW – от 2,10 до 6,30 лв. за 1 kW; Кгп е коригиращ коефициент за годината на производство на автомобила в размери съобразно Брой на годините от годината на производство, включително годината на производство и коефициент, а по т.2 екологичният компонент се определя от общинския съвет в зависимост от екологичната категория на автомобила с наредбата по чл.1, ал.2 в посочени граници по екологична категория и коефициент за всяка от категориите.

При внимателен прочит на разпоредбата на чл.41, ал.1 от Наредбата се установява, че данъкът е определен само за леките автомобили, като изрично е посочено, че данъкът се определя съобразно мощността на двигателния коригиран с коефициент за годината на производство. Законовото правило е нормата на чл.55, ал.1 от ЗМДТ. Същото обаче е различно от уреденото такова в чл.41, ал.1 от Наредбата. От една страна, чл.55, ал.1 от ЗМДТ се прилага освен за леките автомобили и за товарните с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 тона, т.е. законът въвежда пошироко приложно поле за ППС в сравнение с това в общинската Наредба. От друга страна, законът предвижда изцяло нов механизъм за изчисляване размера на данъка, в който освен имуществения компонент (мощност на двигателния коригиран с коефициент спрямо годината на производство на автомобила) се въвежда нов екологичен компонент в зависимост от екологичната категория на ППС. Освен това, различия има и в границите за мощност на двигателя.

Сравнителният анализ на общинската и законовата норми налагат извод за пълно противоречие. Нарушено е правилото на чл.15, ал.1 от ЗНА.

В чл.41, ал.2 от Наредбата се сочи, че: „Данъкът за ремаркета на леки автомобили е в следните размери: 1. товарно ремарке – 10 лв.; 2. къмпинг ремарке – 14 лв.“.

В случая обаче общинският съвет може да определя с наредбата на основание чл.1, ал.2, във връзка с чл.55, ал.2 от ЗМДТ данъка за ремаркета на леки и товарни автомобили не въобще за всички, а само за тези, които са с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т., като размерите, определени от закона са за товарно ремарке – от 5 до 15 лева, и за къмпинг ремарке – от 10 до 30 лева. Доколкото е разширено приложното поле на данъка, като са обхванати не само изрично посочените ППС в закона, а с ограничение в максималната маса, то Общински съвет – Симеоновград в нарушение на закона е определил данъка за всички видове ремаркета. Поради това е правilen извода на протестиращия прокурор относно наличие на несъвместимост на нормата от наредбата с правна норма от по-висок ранг и протестът и в тази част следва да бъде уважен.

Съгласно чл.41, ал.6 от Наредбата, „Данъкът за товарен автомобил до 12 т. технически допустима максимална маса е в размер 10 лв. за всеки започнат тон товароносимост“.

В чл.41, ал.8 от Наредбата е посочено, че: „Данъкът за специализирани строителни машини (бетоновози, бетон-помпи и други), автокранове, специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари и други специални автомобили, без тролейбусите, е в размер от 60 лв.“

Според чл.41, ал.9 от Наредбата, „Данъкът за автокранове с товароподемност над 40 тона, специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари с товароподемност над 40 тона е в размер 12,0 лв.“

По отношение на тези две разпоредби от Наредбата, следва да се има предвид съдържанието на нормата на чл.55, ал.8 от ЗМДТ, която е действаща към настоящия момент в редакцията си след изменението на текста, обн.ДВ бр.97 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г., а именно: „Общинският съвет определя с наредбата по чл.1, ал.2 данъка за специализирани строителни машини (бетоновози, бетон-помпи и други), автокранове и други специални автомобили, без тролейбусите, в размер от 50 до 250 лева“. Със соченото изменение на закона, в чл.55, ал.8 от ЗМДТ думите „специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари“ се заличават, както и в ал. 9 думите „специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари с товароподемност над 40 тона“ също се заличават. Съгласно чл.55, ал.9 от ЗМДТ (изм.ДВ бр.97 от 2017 г., в сила от 01.01.2018 г.), Общинският съвет определя с наредбата по чл.1, ал.2 данъка за автокранове с товароподемност над 40 тона в размер от 100 до 300 лв.

Така за разлика от предходния текст на закона, в актуалната му редакция липсва посочване на изрично определени превозни средства, а това са именно специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари. Последните обаче понастоящем са включени в предмета на протестираните разпоредби на чл.41, ал.8 и ал.9 от Наредбата В този смисъл Общински съвет – Симеоновград не е привел в съответствие с очертаните от закона граници предмета на така определения в посочените две разпоредби данък, като понастоящем съществува определен от общинския съвет данък за специализираните ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари, докато законът не предвижда правомощие на общинския съвет да определи такъв. Посоченото разширяване е недопустимо да бъде извършено с

подзаконов нормативен акт, тъй като законодателят при определянето на ППС, относно които се определя вида данък, е използвал способа на крайно изброяване.

Съгласно чл.45, ал.1 от Наредбата, „За превозните средства с мощност на двигател до 74 kW включително, снабдени с действащи катализаторни устройства и несъответстващи на екологичните категории „Евро 3”, „Евро 4”, „Евро 5”, „Евро 6” и „EEV”, определеният по чл. 41 данък за съответната година се заплаща с намаление от 40 на сто по решение на общинския съвет. (2) За автобусите, товарните автомобили, влекачите за ремарке и седловите влекачи, снабдени с „екодвигатели”, съответстващи на стандартите „Евро 2“, „Евро 3“, „Евро 4“ и „Евро 5“, данъкът по чл.55, ал.5, 6, 7 и 13 се заплаща с 50 на сто намаление.“

В чл.45, ал.2 от Наредбата се сочи, че „За превозните средства с мощност на двигател до 74 kW включително и съответстващи на екологичните категории „Евро 3”, „Евро 4” данъкът се заплаща с 50 на сто намаление, а за съответстващите на „Евро 5”, „Евро 6” – с 60 на сто намаление, от определения по чл.41, ал.1 и 3 данък”.

Според чл.45, ал.3 от Наредбата, „За автобусите, товарните автомобили, влекачите за ремарке и седловите влекачи с двигатели, съответстващи на екологичните категории „Евро 3”, „Евро 4”, данъкът се заплаща с 40 на сто намаление, а за съответстващи на „Евро 5”, „Евро 6“ и „EEV” – с 50 на сто намаление, от определения по чл. 41, ал.5, 6, 7 и 13 данък.“

Законовата регламентация за намалено заплащане на данъка е в чл.59 от ЗМДТ и същата е с различно приложно поле по отношение вида на ППС, екологичните категории и размера на намалението на данъка. Чл.59, ал.1 от ЗМДТ е отменена (обр.ДВ бр.98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.). Чл.59, ал.2 от ЗМДТ регламентира, че за мотопеди и мотоциклети с мощност на двигател до 74 kW включително, и съответстващи на екологична категория „Евро 4“ данъкът се заплаща с 20 на сто намаление, а за съответстващите на екологични категории, по-високи от „Евро 4“ – с 60 на сто намаление от определения по чл.55, ал.3 данък.

Чл.59, ал.3 от ЗМДТ сочи, че за автобусите, товарните автомобили, с технически допустима максимална маса над 3,5 т., влекачите за ремарке и седловите влекачи с двигатели, съответстващи на екологична категория „Евро 4“, данъкът се заплаща с 20 на сто намаление, а за съответстващите на „Евро 5“, „Евро 6“ и „EEV“ – с 50 на сто намаление от определения по чл.55, ал.5, 6, 7 и 13 данък.

Чл.59, ал.5 от ЗМДТ регламентира, че когато в регистъра по чл.54, ал.1 няма данни за екологичната категория на моторното превозно средство, се приема, че превозното средство е без екологична категория.

Налице е противоречие между законовите правила и определените от Общинския съвет подзаконови такива, а общинският съвет няма правомощие да определя самостоятелно размера на намалението на данъка и обхвата на лицата, които ще се ползват от него. Протестираните тестове от Наредбата нарушават правилото на чл.15, ал.1 от ЗНА и са незаконосъобразни.

В чл.45, ал.4 от Наредбата е предвидено, че „екологичните категории „Евро 3“, „Евро 4“, „Евро 5“, „Евро 6“ и „EEV“ се удостоверяват чрез предоставяне на документ, от който е видно съответствието на превозното средство с определената от производителя екологична категория“.

Според сега действащата законова регламентация, при липса на данни за екологичната категория на МПС в регистъра по чл.54, ал.1, се приема, че превозното средство е без екологична категория. Следователно разпоредбата на чл.45, ал.4 от Наредбата и предвиденото с нея изискване за удостоверяване на екологичните категории чрез предоставяне на документ за съответствие на превозното средство с определената от производителя екологична категория на МПС, противоречи на

законовата норма на чл.59, ал.5 от ЗМДТ.

В чл.46, ал.1 от Наредбата е предвидено, че „Данъкът върху превозните средства се плаща на две равни вноски в следните срокове: от 1 март до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим. На предплатилите от 1 март до 30 април за цялата година се прави отстъпка 5 на сто.“

Нормата от Наредбата противоречи на чл.60, ал.1 от ЗМДТ. Законовото правило въвежда изискване за заплащане на данъка в различен времеви порядък. Съгласно разпоредбата на чл.60, ал.1 от ЗМДТ, данъкът върху превозните средства се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим. На предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка 5 на сто. Видно е, че разпоредбата на чл.46, ал.1 от Наредбата въвежда начален период на заплащане на първата вноска, какъвто не се предвижда в закона, и че крайния срок за втората вноска е намален с 1 ден, спрямо законовия, а отстъпката се отнася за начален период, какъвто липсва предвиден в закона. Различията водят до ограничения в реда за заплащане на данъка от задължените субекти по Наредбата.

В този смисъл разпоредбата на чл.46, ал.1 от Наредбата в частта „... от 01 март ... до 30 октомври...“ и изр.2 в частта „...от 01 март...“, като противоречаща на чл.60, ал.1 от ЗМДТ, при прилагане на общия принцип по чл.15 от ЗНА, се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

В чл.52, ал.1 от Наредбата се предвижда следното: „Данъчно задължените лица, които подлежат на облагане с патентен данък, могат да ползват данъчни облекчения в следната поредност: ... т.4 лицата, които използват работно място за обучение на чираки по смисъла на Закона за занаятите и извършват патентна дейност от посочените в т.10, 12 и 13 на приложение №4 към Глава втора, раздел V от Закона за местните данъци и такси, заплащат 50 на сто от определения патентен данък за съответното работно място; намалението се ползва, при условие че към декларацията по чл.53 е приложено копие от удостоверилието за вписване в регистъра на чираките, издадено от съответната регионална занаятчийска камара.“

Съгласно чл.61м, ал.1 от ЗМДТ, данъчно задължените лица, които подлежат на облагане с патентен данък, могат да ползват данъчни облекчения в следната поредност: ... т.4 лицата, които използват работно място за обучение на чираки по смисъла на Закона за занаятите и извършват патентна дейност от посочените в т.10 на приложение №4, заплащат 50 на сто от определения патентен данък за съответното работно място; намалението се ползва, при условие че към декларацията по чл.61н е приложено копие от удостоверилието за вписване в регистъра на чираките, издадено от съответната регионална занаятчийска камара.

Видно е от текста на цитираната законова разпоредба, че същата изключва от приложното поле на облекчението лицата, извършващи патентна дейност по т.12 и т.13 от Приложение №4. Налице е противоречие в приложното поле на субектите, за които се отнася облекчението. Общинската наредба включва повече субекти от предвидените такива в ЗМДТ, т.е. неоснователно разширява кръга на ползвателите, а законовото правило е императивно и не подлежи на разширително тълкуване или прилагане по аналогия.

В този смисъл разпоредбата на чл.52, ал.1, т.4 от Наредбата в частта „...т.12 и 13“, като противоречаща на чл.61м, ал.1, т.4 от ЗМДТ, при прилагане на общия принцип по чл.15 от ЗНА, се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена. Не следва да бъде отменян текста „...на приложение №4 към Глава втора, раздел V от Закона за местните данъци и такси“, който е посочен в протеста само като пояснение към незаконосъобразната част от разпоредбата, доколкото същият пояснява и т.10, и при отмяната му би се достигнало до непълнота и непрецизност в останалата част от

разпоредбата.

Въз основа на така изложеното, съдът е мотивиран да приеме, че протестираните разпоредби се явяват незаконосъобразни и следва да се отменят.

При този изход на спора, в полза на Окръжна прокуратура – Хасково следва да се присъдят поисканите и направени в производството разноски, които са в размер на 20 лева, представляващи заплатената такса за обнародване на оспорването в ДВ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.193, ал.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по протест на Окръжна прокуратура – Хасково: чл.11, ал.1 в частта „... от 01 март ... до 30 октомври...“ и ал.2 в частта „...от 01 март...“; чл.35, ал.2, изречение второ; чл.40; чл.41, ал.1, ал.2, ал.6, ал.8 в частта „...специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари“, ал.9 в частта „...специализирани ремаркета за превоз на тежки или извънгабаритни товари“; чл.45; чл.46, ал.1 в частта „...от 01 март ... до 30 октомври...“ и изр. второ в частта „...от 01 март...“; чл.52, ал.1, т.4 в частта „...т.12 и 13“ от Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Симеоновград.

ОСЪЖДА Общински съвет – Симеоновград да заплати на Окръжна прокуратура – Хасково разноски по делото в размер на 20 (двадесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

При неподаване на касационна жалба или протест, или ако те са отхвърлени, решението да се оповести по реда на чл.194 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

